

Epistola către Evrei capitolul 3

Evrei 3

Hermanus Cornelis Voorhoeve

© SoundWords, Online începând de la: 15.09.2018, Actualizat: 15.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

La citirea și studierea acestei părți din această epistolă către Evrei este deosebit de important să păstrăm înaintea ochilor noștri cui a fost adresată această scrisoare, căci altfel nu vom înțelege expunerea de dovezi a scriitorului și vom folosi greșit ceea ce el învață. Pavel scrie rămășiței iudeilor, care au crezut în Hristos și prin aceasta s-au separat de restul poporului, și au fost urâți și prizoniți de acest popor. Această rămășiță este privită ca popor binecuvântat de Dumnezeu pe pământ, cu toate că prin înălțarea lui Mesia la dreapta lui Dumnezeu ei sunt părtași ai unei chemări cerești. Drept urmare atenționările și mângâierile din această epistolă vor sluji și izraeliților credincioși din zilele lui antihrist. Noi cei dintre națiuni, care am fost altoiți ca mlădițe sălbatice în măslin, avem parte de privilegiile și binecuvântările, despre care se vorbește aici.

Evrei 3.1,2: De aceea, frați sfinți, care aveți parte de chemarea cerească, luați aminte la (sau: contemplați pe) Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, la Isus, care este credincios Celui care L-a rânduit, ca și Moise în toată casa Lui.

Aceste cuvinte de încheiere ale temei tratate până acum arată o altă demnitate a lui Hristos, care este nu numai Apostol și Mare Preot, ci și „Fiu peste casa Sa”.

Izraeliții care credeau în Hristos era frați *sfinți*, aceasta înseamnă frați, care ca și familie a lui Dumnezeu au fost puși deoparte de ceilalți, deci erau *copiii*, pe care Dumnezeu i-a dat lui Isus: adevărata sămânță a lui Avraam. Dar totodată ei erau ca atare și tovarăși ai chemării *cerești*. Ei nu mai aveau nimic de așteptat de la acest pământ. Patria lor nu era aici jos, ci acolo sus. Ei nu erau în călătorie spre Ierusalim și Canaan, ci spre cer. Dumnezeu voia să-i conducă la glorie ca fii; și Căpetenia mântuirii lor a fost făcută desăvârșită prin suferințe și acum stătea la dreapta lui Dumnezeu încununată cu glorie și cinste, unde El a mers înaintea lor și unde ei Îl vor însoți în curând.

Acestor frați sfinți, tovarăși ai chemării cerești, Pavel le spune: „*Luați aminte la (sau: contemplați pe) Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, la Isus.*” Ca Apostol, Isus a fost trimis de Dumnezeu la noi, și ca Mare Preot El S-a dus la Dumnezeu pentru noi. De ambele avem noi nevoie. Ca să cunoaștem pe Dumnezeu în dragostea Sa și harul Său, potrivit naturii Sale sfinte, și ca să înțelegem gândurile Lui de pace și mântuire pentru noi, Fiul trebuia trimis de Dumnezeu pe pământ. Dar dacă era vorba ca noi păcătoșii vinovați să putem avea părtașie cu acest Dumnezeu, atunci acest Apostol trebuia să înfăptuiască lucrarea mare de împăcare și să pășească înaintea lui Dumnezeu ca Mare Preot al nostru, să ducă sângele Său în Locul Preasfânt, și să fie primit de Dumnezeu ca atare. În primul capitol Isus este prezentat ca Apostol, și în capitolul al doilea ca Mare Preot. Ce Apostol! Ce Mare Preot! Însuși Fiul lui Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, Domnul și Împăratul îngerilor, recunoscut și salutat de Dumnezeu ca Dumnezeu, ne-a făcut cunoscut gândurile lui Dumnezeu, ne-a revelat inima plină de dragoste a lui Dumnezeu și ne-a vorbit despre lucruri, pe care El le-a văzut și le-a auzit la Tatăl. Și El este Marele Preot al nostru, care, după ce prin puterea Sa proprie a făcut curățirea de păcate, în baza drepturilor Sale câștigate S-a așezat la dreapta Maiestății în locurile cerești – El, Cel care a făcut lucrarea de ispășire pentru păcatele poporului și a fost încununat de Dumnezeu cu glorie și onoare la dreapta Sa. „*Luați aminte*” (contemplați), spune Pavel, atunci veți vedea cât de nespus de superior este El în comparație cu Moise, și nu vă veți gândi să preferați pe marele preot al vechiului așezământ

în locul Apostolului și Marelui Preot al mărturisirii *noastre*.

„*Fiu peste casa Sa*”, aceasta este a treia demnitate a lui Hristos. Moise a fost credincios ca slujitor în toată casa lui Dumnezeu și anume ca mărturie profetică; Hristos dimpotrivă stă peste propria Sa casă, și El stă nu ca slujitor, ci ca Fiu. Dumnezeu Însuși L-a așezat în această poziție. El Însuși a clădit casa: El este Dumnezeu. Moise s-a făcut prin credință una cu această casă și în această poziție a fost în toate credincios; dar Hristos este mult mai mareț decât Moise,

Evrei 3.3-5: ... cu atât mai mult cu cât cel care zidește are mai multă onoare decât casa însăși. ... Dar Cel care a zidit toate este Dumnezeu.

Casa, Cortul întâlnirii în pustie, era realmente un model al universului. Curtea din față reprezenta pământul, locul sfânt reprezenta cerul, și Locul Preasfânt reprezenta cerul al treilea sau locuința lui Dumnezeu. Hristos, așa cum marele preot mergea prin curtea din față și locul sfânt în Locul Preasfânt, a mers prin ceruri, ca să apară în prezența lui Dumnezeu. Acest Cort al întâlnirii, cu tot ce avea el, era curățit prin sânge, așa cum Dumnezeu toate lucrurile din cer și de pe pământ le va împăca prin Hristos. Într-un anumit sens acest univers este casa lui Dumnezeu; Dumnezeu Se coboară să locuiască în el, și Hristos l-a creat. Dar este o casă, care aparține în mod mult mai deosebit lui Hristos, și această casă suntem noi, spune Pavel; noi, cei care credem în Hristos, care ca „frați sfinți” suntem tovarăși ai chemării cerești.

Evrei 3.6: ... dacă, într-adevăr” – adaugă el – „păstrăm cu tărie până la sfârșit îndrăzneala și lauda speranței.

Erau multe greutăți pentru acești credincioși din Israel. Ei erau prin acestea expuși ispitei, după ce au primit cu bucurie adevărul, să renunțe la îndrăzneala de a veni înaintea lui Dumnezeu și la lauda speranței. Nu era un lucru ușor de înțeles pentru un iudeu, că Mesia venise și a fost luat în glorie și cu toate acestea poporul care s-a legat de acest Mesia și îi aparținea, trebuia să rătăcească încoace și încolo, disprețuit, suferind și ocărât. Pentru aceasta ei trebuiau să trăiască prin credința care le îndrepta privirea de la lucrurile vizibile la cele invizibile și cerești.

Deci acești credincioși izraeliți erau în pericol - așa cum am văzut mai înainte - să piardă îndrăzneala și lauda speranței. De aceea Pavel le prezintă urmările acestui fapt, și pentru aceasta folosește cuvintele lui David din Psalmul 95: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în răzvrătire, în ziua ispitirii în pustiu, unde părinții voștri M-au ispitit, încercându-Mă, și au văzut lucrările Mele patruzeci de ani. De aceea, M-am mâniat pe generația aceasta și am spus: »Ei întotdeauna rătăcesc cu inima și n-au cunoscut căile Mele!« Astfel am jurat în mânia Mea: »Nu vor intra în odihna Mea!«” (Evrei 3.7-11; Psalmul 95.7-11). Poporul lui Dumnezeu era acum pe drumul credinței, așa cum au umblat părinții lor înainte de a fi trecut Iordanul. Acest drum al credinței le-a adus multă osteneală; ei au fost prizoniți și exploatați; dar ei trebuiau să rămână pe poziție, ca să devină părtași odihnei lui Dumnezeu. Părinții lor însă s-au răzvrătit, în ziua ispitirii în pustiu, au ispitit pe Dumnezeu. Și care a fost urmarea? Dumnezeu S-a mâniat pe ei, așa că ei nu au putut intra în odihna Lui. În aceasta ei trebuiau să vadă urmările pe care le aduce cu sine părăsirea lui Hristos și renunțarea la

credința creștină. De aceea Pavel spune:

Evrei 3.12-13: Luați seama, fraților, ca nu cumva să fie în cineva dintre voi o inimă rea de necredință, ca să se depărteze de la Dumnezeu cel viu, ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, atâta timp cât se spune »Astăzi!«, ca nici unul dintre voi să nu fie împietrit prin înșelăciunea păcatului.

Să întorci spatele lui Isus, ca să te alipești de Moise, era acum același lucru pe care părinții l-au făcut în pustiu, care cu o inimă rea, necredincioasă s-au răzvrătit împotriva Domnului. Aceasta nu ar fi altceva decât cădere de la Dumnezeu cel viu; de la Acela care pe muntele transfigurării a spus despre Fiul Său, după ce Moise și Ilie au dispărut: „De El să ascultați!” Remarcabilă solicitare! Ca și în altă parte, și aici Pavel prezintă consecințele din învățătura care a fost predicată.

„Îndemnați-vă unii pe alții ... ca nici unul dintre voi să nu fie împietrit prin înșelăciunea păcatului”, le spune Pavel. Păcatul întrerupe părtășia cu Dumnezeu; noi nu mai avem aceeași conștiință despre dragostea și puterea Sa și despre interesul pe care El îl are pentru noi. Încrederea dispare; nădejdea și valoarea lucrurilor care nu se văd se micșorează și lucrurile care se văd încep să umple inima. În felul acesta conștiința devine pătată; odihna în Hristos se pierde, drumul pare aspru și obositor. Voința proprie se înalță și treptat te îndepărtezi de Domnul, în cele din urmă devii împietrit și în final ești în stare să cazi total de la Dumnezeu cel viu.

Este clar, că aici noi vorbim numai despre responsabilitatea noastră și despre pericolul la care ne expunem când într-un fel oarecare ne abatem de la Dumnezeu. Nicidecum nu este vorba de credincioșia lui Dumnezeu. Aceasta rămâne permanent și niciodată ea nu va permite să piară vreunul din ai Săi. Cine posedă viața din Dumnezeu, va fi corectat prin atenționările cuprinse în această epistolă și prin disciplinări, atunci când el s-a abătut. Dacă părtășia este numai una exterioară, fără viață și fără adevărata credință, atunci conștiința nu este atinsă, și în cele din urmă Dumnezeu este părăsit.

Însă Pavel nu se gândește că acești credincioși vor cădea cu adevărat de la Dumnezeu cel viu, dar prin felul cum vorbește îi face să înțeleagă ce urmări îngrozitoare are ascultarea de ispitele lui satan. El îi încurajează să se îndemne unii pe alții în fiecare zi, pentru ca niciunul din ei să nu pornească pe acest drum greșit. El le spune:

Evrei 3.14: Pentru că avem parte de Hristos...

(sau: *căci noi am devenit tovarăși ai lui Hristos*), ca și cum ar vrea să le spună: Cum să ne abatem noi, care am avut parte de o mântuire așa nespuse de mare, și să ne reîntorcem la umbre!

Noi suntem tovarăși ai lui Hristos? Ai cărui Hristos? Ai lui Hristos, așa cum a umblat El aici pe pământ? Ai lui Hristos atârnat pe cruce? Nu, noi suntem tovarăși ai lui *Hristos înviat și glorificat*. De aceea noi suntem părtăși ai chemării cerești. Nu pe pământ, ci în cer, nu în Canaan, ci în casa lui Dumnezeu sus este patria noastră, căminul nostru, odihna noastră. Într-

un mod minunat este arătat și descris aceasta în capitolul următor.

Dar noi trebuie să fim statornici până la sfârșit. Numai cine rabdă până la sfârșit va fi mântuit. Noi trebuie să răbdăm până la sfârșit pe pista de alergare, ca să obținem premiul. Nimeni, care vrea să ajungă la țintă, nu se oprește sau se întoarce înapoi. Siguranța că suntem pe drumul bun ne face să mergem până la sfârșit pe acest drum. De îndată ce nesiguranța întunecă sufletul nostru, încetăm să mergem mai departe. Prin necredință izraeliții care au ieșit din Egipt cu Moise, au pierit în pustie, în loc să intre în Canaan. În privința aceasta trebuie să ne verificăm, pentru ca încrederea de la început, atunci când prin predarea noastră lui Hristos am pășit pe drumul spre Canaanul ceresc, s-o ținem cu tărie nezguduită până la sfârșit, căci se spune: „Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii.”

Remarcabil este cuvântul „astăzi”, care se întâlnește de mai multe ori în această epistolă. El este expresia îndelungii răbdări și a harului lui Dumnezeu față de poporul Său până la sfârșit. Acest „astăzi” cuprinde tot timpul, în care trăim, de la lepădarea lui Hristos prin Israel și înălțarea Sa la dreapta lui Dumnezeu până la revenirea Sa – pentru noi, până când noi vom fi luați în cer; pentru rămășița credincioasă în ultimele zile, până când Isus Se va arăta pe pământ cu putere mare și glorie. Israel ca popor era necredincios; s-a împietrit și se va împietri mai departe până la judecată. Cu toate acestea, Dumnezeu continuă să strige: „Astăzi, dacă auziți glasul Meu, nu vă împietriți inimile!” Răbdarea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu sunt mari. De aproape două mii de ani El lasă să se audă glasul Său și strigă: „Astăzi, dacă auziți glasul Meu, nu vă împietriți inimile!” Cine este ca El? Fie ca noi să fim urmașii Lui și să fim desăvârșiți așa cum este desăvârșit Tatăl nostru, care locuiește în ceruri! Totodată, atâta timp cât se spune „astăzi”, să ne îndemnăm unii pe alții în fiecare zi, pentru ca nimeni dintre noi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului și prin aceasta să cadă de la Dumnezeu cel viu!

Tradus de la: [Der Hebräerbrief \(3\)](#)

Traducere: Ion Simionescu